

June 1977

Interchurch Peace Council (IKV), 'IKV Messages 1976/1977 - No. 4'

Citation:

"Interchurch Peace Council (IKV), 'IKV Messages 1976/1977 - No. 4'", June 1977, Wilson Center Digital Archive, International Institute for Social History, Amsterdam, Archief Interkerkelijk Vredesberaad.

<https://wilson-center-digital-archive.dvincitest.com/document/122416>

Summary:

This information paper announces the IKV's plans for the 1977 Peace Week campaign. The campaign is centered around three points: to "help rid the world of nuclear weapons," not just the Netherlands; to make a concrete contribution by having the Netherlands nuclear weapons free in at least 10 years; and to mobilize from the bottom up, and making sure that "ordinary" people in churches, in the local branches of political parties, in the labor unions, etc., take a stance regarding nuclear weapons.

Credits:

This document was made possible with support from Carnegie Corporation of New York (CCNY)

Original Language:

Dutch

Contents:

Original Scan

Translation - English

Interkerkelijk Vredesberaad – Postbus 85627 – Celebesstraat 60 – Den Haag – tel. 070 - 63 19 31

ikv

- berichten 1976/77 - nr 4

verschijnt tenminste viermaal per jaar – juni 1977

Help de kernwapens de wereld uit...

Kernwapens zijn de meest afschuwelijke wapens, waarmee de legers van Navo en Warschau-pakt zijn uitgerust. Ze zijn onder andere bedoeld om gebruikt te worden als vergeldingsmiddel. Hele landen en hele bevolkingen kunnen ermee worden weggevaagd. Het gebruik van kernwapens zal bovendien gevolgen hebben voor generaties van mensen die nog geboren moeten worden.

Kernwapens staan in geen enkele verhouding tot het doel waarvoor ze dienen, namelijk het voorkomen van oorlog. Dat doel is ook niet verzekerd; het risico van een kernoorlog wordt niet uitgesloten door het dreigen met kernwapens.

Het bestaan van het afschrikkingsevenwicht (met kernwapens) gaat gepaard met een constante wapenwedloop, die van alles en nog wat verslindt en waaraan twintigmaal zoveel wordt uitgegeven als aan hulp aan ontwikkelingslanden. Dertig jaar onderhandelen over wapenbeheersing en ontwapening hebben niet tot gevolg gehad dat het kernwapen is afgeschaft of teruggedrongen. Integendeel, een verdere verspreiding van kernwapens over de wereld is gaande.

Kernwapens hebben de wereld niets goeds gebracht. De wezenlijke conflicten tussen Oost en West zijn blijven bestaan. Ze kunnen – door deze bewapening – zelfs niet creatief worden aangepakt; ze worden erdoor bevroren.

Er is tenslotte geen enkel perspectief dat het gangbare internationale beleid t.a.v. bewapening en ontwapening een oplossing van het probleem van de kernwapens zal bieden.

Kernwapens zijn een aanklacht tegen dat wat wij mensen van de wereld gemaakt hebben.

Het IKV roept in de vredesweek '77 iedereen op om tot een nieuwe extra inspanning te komen om de rol van de kernwapens in de wereld snel en duidelijk terug te dringen. Een nieuwe beweging tegen de kernbewapening moet ontstaan. Een nieuw verbond, dat begint te werken daar waar het ontstaan is, in Nederland.

De eerste stap die het nieuwe verbond zal pogen te realiseren is een verwijdering van de kernwapens van nederlands grondgebied. Het IKV zal een manifest tegen de kernwapens opstellen dat in de vredesweek de kerken en het land ingaat. Mensen die hun instemming met het manifest betuigen worden tevens geacht bereid te zijn om thuis, in de gemeente of parochie, in de plaatselijke kiesverenigingen enz., het probleem van de kernwapens aan de orde te stellen. Bovendien bij komende verkiezingen hun stem in de eerste plaats te laten bepalen door de vraag of een partij de verwijdering van kernwapens tot een punt van haar regeringsprogramma wil maken.

Ondertekening van het manifest betekent veel. Er wordt een verplichting mee aangegaan.

Het nieuwe verbond tegen de kernwapens vraagt om actieve leden.

Na de vredesweek gaat de campagne tegen de kernwapens door. We hebben nog enige tijd om vele mensen te winnen. Ofschoon, niemand weet hoe lang.

Vredesweek 1977
18 - 25 september

laten we er in Nederland mee beginnen

De vredeskrant van vorig jaar was zwaar van de verontrusting over de bewapening. Over de zorgelijkheid daarvan was iedereen het eens. Maar wat doe je met die verontrusting? De belangrijkste lof voor de vredeskrant was dat zoveel verschillende meningen aan bod kwamen, uit zoveel verschillende hoeken. Daarmee werd de verontrusting aan een breder gehoor in de kerken doorgegeven. Tegelijk was de kritiek dat het wijde scala van meningen, allemaal even verontrust, geen enkel uitzicht bood op een uitweg. Het was eigenlijk een ontzaglijk sombere, ontmoedigende vredeskrant. Want wat doe je met je verontrusting? En waar stond het Interkerkelijk Vredesberaad eigenlijk zelf?

Het IKV heeft besloten dit jaar de lijn van concentratie op de harde veiligheidsvraagstukken voort te zetten en te proberen nu werkelijk een stap verder te komen en wel met het heetste hangijzer: *de kernwapens*. De reacties uit de plaatselijke groepen tot dusver zijn positief. Maar twee vragen klinken steeds weer. Ten eerste, waarin wijkt dit af van wat we vorige jaren hebben geprobeerd? Ten tweede, hoe moet je als plaatselijke groep een bij uitstek internationaal probleem als de kernwapens aanpakken?

1. Het verschil met vroeger

Het verschil met vroeger is subtiel. De bedoeling van het IKV is altijd geweest om van onderaf de politieke ruimte te helpen creëren voor veranderingen in de richting van méér vrede en méér gerechtigheid. Dat zag en ziet het IKV als een geloofsopdracht voor christenen en kerken. Ook dit jaar gaat het weer om het oprekken van de politieke ruimte, maar nu vanuit een andere vooronderstelling. Want tot dusver was eigenlijk de gedachte: de politici zijn wijs genoeg om verder te willen, maar zij zijn afhankelijk van de publieke opinie. Werk dus aan het politieke klimaat, dan komt er vanzelf verandering. Schep ruimte, dan stappen de politici er wel in. Wat dat betreft zijn we nu sceptischer geworden. We hebben toch teveel vertrouwd op de elite. We zullen het, in zekere zin, meer zelf moeten gaan doen. We kunnen natuurlijk niet zelf de kernwapens onder de arm nemen en over de grens zetten. Daar is een politieke beslissing voor nodig. Maar de politici, hoezeer ze ook wakker liggen van de bewapening, zitten muurvast. Simpelweg de grond voor hen omwoelen, ruimte scheppen, is niet voldoende. De politici hebben een stevige duw in de goede richting nodig. Ze moeten als het ware in die muurvaste Nato-vergaderingen kunnen zeggen: 'ja, we weten dat jullie dit niet loyaal tegenover het bondgenootschap zullen vinden, maar we kunnen niet anders, wij zijn ook maar volksvertegenwoordigers en het volk wil nu eenmaal persé die dingen weg hebben uit Nederland'.

Met andere woorden, niet langer de elite loopt voorop, de deskundigen, die zo piekfijn kunnen uitleggen waarom werkelijke verandering onmogelijk is en die dat 'realisme' noemen, maar de gewone men-

Het vraagstuk van de kernwapens op plaatselijk niveau

Wat kan een groep doen?

sen die er genoeg van hebben, ook al missen ze de intellectuele training van diplomaten en internationale specialisten. We moeten ons daarom deze vredesweek niet laten verleiden tot het zoveelste partijtje intellectueel schaduwboxen over de pro's en de contra's van de kernbewapening. Die discussie is nu jarenlang gevoerd, uittentreure. Alle argumenten zijn honderdmaal genoemd en er is niets veranderd. Concreet betekent dit: organiseer in de vredesweek *niet* een forumdiscussie over de pro's en contra's van de kernbewapening. Want ongetwijfeld blijkt dan weer dat iedereen diep en oprecht verontrust is, maar dat is niet meer de vraag. De vraag is: *hoe krijgen we ze weg?* Dáárover moet de discussie gaan.

2. Hoe doe je dat als plaatselijke groep?

De bedoeling is natuurlijk niet om het gesprek met de tegenstanders van 'kernwapens weg' uit de weg te gaan. Juist als een avond wordt belegd over: 'hoe krijgen we ze weg?', zal de zaal ongetwijfeld voller zitten met tegenstanders dan bij zo'n niet-verplichtende forumdiscussie. Het gaat niet aan om tegenstanders de mond te snoeren. Bovendien zullen veel mensen aarzelen. De weg die wordt ingeslagen naar verwijdering van kernwapens is immers ook niet zonder risico's. Maar waar het om gaat is, dat mensen, kerkleden e.a. zich verplichten tot een keuze: wég met de kernwapens, of toch maar erop blijven vertrouwen. Voor die keuze moeten be-

zoekers van een informatie-avond in de vredesweek zich gesteld weten. In feite is het de keuze voor iedereen. Het neen tegen de kernwapens bijvoorbeeld van de hervormde synode (1962) en het IKV (1972) moet nu in een beleid worden omgezet. En dat moet een beleid zijn dat niet langer alleen rekt op de zich jarenlang voortslepende internationale onderhandelingen, die nog nooit één enkele vermindering in de kernbewapening hebben opgeleverd.

Wat kan een groep doen? Voor de hand liggen o.a. de volgende aktiemogelijkheden:

- Het organiseren van bijeenkomsten voor een breder publiek over de feitelijke aard van de wapens waarop wij onze veiligheid thans baseren (een lijst van geschikte films zal op tijd gereed zijn).
- Het benaderen van kerkeraden, parochieraden enz., en deze om een standpunt vragen, deze standpunten kunnen te zijner tijd worden doorgespeeld naar synode of bisschoppenconferentie. De noodzaak om zich uit te spreken is op zichzelf al meningvormend. Informatie over officiële kerkelijke uitspraken tot dusver zal bij het IKV verkrijgbaar zijn.
- Het benaderen van plaatselijke afdelingen van politieke partijen (met het accent op plaatselijk; de aktie moet van onderop gevoerd worden). De kieswijzer 'Het aangepaste antwoord' kan hierbij goede diensten bewijzen.

Het IKV zal in ieder geval zorgen voor:

- geschikt materiaal over de kernbepening;
- mogelijkheden tot gesprekstaining (waarschijnlijk na de vredesweek) voor groepen die inderdaad een proces op gang hebben gebracht en zich goed willen voorbereiden op gesprekken met Politieke partijen, kerkeraden, vakbonden enz.

Voorts werkt het IKV aan een manifest. In een aantal stellingen wordt uitgesproken waarom we tegen de kernwapens zijn. *Help de kernwapens de wereld uit, om te beginnen uit Nederland.* En we hopen op deze wijze de discussie ook elders, in andere landen, nieuwe impulsen te geven.

3. De groep zelf

De vredesgroep zelf moet goed weten

waar ze staat. Dat vereist – en dat ligt misschien minder voor de hand – een proces van zelfbezinning. Het is essentieel dat een groep daarmee begint. De vier invalshoeken die in 'IKV-berichten' nr 3 (blz. 1-2) stonden vermeld, kunnen daarbij wellicht helpen. U kunt deze vier deelthema's natuurlijk ook gebruiken om in de vredesweek zelf vier avonden te organiseren. Maar beschouwt u deze avonden dan als aanloop naar nieuwe standpunten over de kernbepening. Hier volgen ze nog eens.

- **Vervreemding**

Het veiligheidssysteem is geheel los komen te staan van de burgers, die erdoor moeten worden beveiligd. De vervreemding is alom. Ook militairen voelen zich vervreemd, niet alleen van de burgers maar ook van de massa-vernietigingswapens waarmee zij moeten leren om-

gaan en waarvan er meteen bijgezegd wordt: deze wapens zijn zo verschrikkelijk, dat ze nooit gebruikt mogen worden. Nodigt u eens een geestelijke verzorger uit de krijgsmacht uit om u over de vervreemding binnen de krijgsmacht te vertellen. We doen elkaar nogal wat aan, door er zo'n veiligheidsstelsel op na te houden! Het IKV kan u aan adressen helpen.

- **Dwang**

Hoeveel afschrikking zit er, behalve in het internationale veiligheidsstelsel, in allerlei verhoudingen in de samenleving, op allerlei niveaus, tot op het niveau van gezin en persoonlijke verhoudingen? Dit onderwerp leent zich meer voor bezinning binnen de groep zelf dan voor een vredesweek-avond. Hylke Tromp schrijft hierover in de vredeskrant. U kunt ook een overdruk opvragen bij het IKV van een artikel van W. Bartels uit het cahier 'Veilig Europa' (1972).

- **Levensbesef**

wat voor effect heeft Hiroshima en de permanente bereidheid tot méér Hiroshima's – want dat is de kern van ons huidige veiligheidsstelsel – op ons levensbesef op onze behoefte aan continuïteit? Laat iemand uit de groep in de vakantie alvast het boek van Robert J. Lifton & E. Olson, *Leven en sterven; beschouwingen over de dood en de continuïteit van het leven* (Ambo, 1975. 119 blz., f 10,90) lezen en de groep daarover vertellen.

- **Vijand**

Is er een verschuiving opgetreden: eerst had die zware bepewening zin omdat er een vijand was, nu hebben we een vijand omdat die bepewening anders geen zin heeft? Nodigt u eens een militair of een politicus uit om uit te leggen hoe een volk zo door en door slecht kan zijn dat het verantwoord is het dag in dag uit met volledige uitroeiing te bedreigen, *zonder dat we tegelijk bereid zijn zelf de risico's te aanvaarden van een mogelijke uitweg.*

4. Militarisering

De vier bovenstaande invalshoeken naar de kernwapenproblematiek zijn tegelijk al voorbeelden van militarisering van de samenleving en van ons denken. Bijvoorbeeld: het leren denken in vijandsbeelden, of er nu een werkelijke bedreiging is of niet, is een vorm van vermilitarisering. Als ons levensbesef zich inderdaad (onbewust!) heeft aangepast aan Hiroshima, dan is het vermilitariseerd. En dan staat het wel erg ver weg van het geloof in Gods trouw, van geslacht op geslacht. In het vredesweekmateriaal wordt ook aandacht gegeven aan economische aspecten van militarisering en aan het verband tussen kernenergie en militarisering.

Den Haag, juni 1977.

'Help de kernwapens de wereld uit'. Zo luidt het thema van de vredesweek '77. Een heel bijzondere vredesweek, want er wordt een campagne mee ingezet die daadwerkelijk, dus aantoonbaar wil bijdragen aan het terugdringen van de kernwapens. Om te beginnen uit Nederland'.

Drie punten staan in de campagne centraal:

1. 'Help de kernwapens de wereld uit' heeft betrekking op alle kernwapens over de hele wereld. Verwijdering van de kernwapens uit Nederland wil een bijdrage van onze kant zijn aan een hoogst wenselijke totale ontmanteling van deze wapens. Het is dus niet de bedoeling om te pleiten voor een 'schoon' Nederland dat de vuile was aan anderen laat. De anti-kernwapencampagne beoogt juist een uitstralend effect te hebben naar andere landen toe, zowel binnen de Navo als binnen het Warschau-pakt. Potentiële kerkelijke bondgenoten zijn er wel degelijk. De Wereldraad van kerken en het Vatikaan hebben zich beide onomwonden uitgesproken tegen de massavernietigingswapens. Maar ook de Evangelische Kirche in de DDR heeft zeer recent publiekelijk geprotesteerd tegen de vermilitarisering van de eigen samenleving. We mogen verwachten — en we zullen er ons best voor doen — dat de campagne in Nederland wordt begrepen en opgepakt in andere landen.
2. 'Help de kernwapens de wereld uit' is gericht op een nauwkeurig doel. We hopen dat in ongeveer tien jaar tijds Nederland op z'n minst kernwapenvrij zal zijn. Dat is, heel concreet, onze eerste bijdrage aan het zichtbaar terugdringen van de kernwapens. Het gaat dus niet voor de zoveelste keer louter en alleen om een brede discussie over de gevaren van de kernwapens. Nee, er is meer nodig. Een analyse van 25 jaar bezorgdheid en 25 jaar internationale ontwapeningsonderhandelingen leert dat zonder aanvullende acties er weinig tot geen vooruitzicht is op echte veranderingen. Daarmee is nog niets ten nadele van die onderhandelingen gezegd, laat staan van die bezorgdheid. Alleen constateren we: er moet méér gebeuren. In Nederland beginnen we daarom — na een zorgvuldige afweging van de voor- en nadelen (in de Vredeskrant '77 meer hierover) — met een anti-kernwapencampagne.
3. 'Help de kernwapens de wereld uit' is een actie van onderop. De 'gewone' mensen in de kerken, in de plaatselijke afdelingen van politieke partijen, in de vakbonden enz., aan hen wordt gevraagd een standpunt in te nemen tegenover de kernwapens. Vervolgens zullen zij die standpunten kenbaar moeten maken, met name aan hun landelijke vertegenwoordigers. De anti-kernwapencampagne wil de gewone mensen helpen om zelf weer een vinger te krijgen achter een stukje veiligheidsbeleid, om zelf weer verantwoordelijkheid op te eisen voor de wijze waarop dat wat ons dierbaar is verdedigd wordt. Van onderop zal gedichteerd moeten worden dat we niet langer willen leven onder de immoraliteit en de doem van de kernwapens.

Het zal niet gemakkelijk gaan. Veel van de kritiek die zal losbreken is voorspelbaar. Daar kunnen we ons dus op voorbereiden. Het afschrikkingsevenwicht met kernwapens, zo zal men zeggen, werkt toch? Ruim 30 jaar is er geen oorlog in Europa geweest; de kernwapens hebben 'de Russen' buiten de deur gehouden. Wat gebeurt als Nederland de kernwapens verwijderd? Neemt de (russische) invloed dan toe? Eenzijdige maatregelen zijn uit den boze: de internationale onderhandelingen tussen Oost en West worden erdoor verstoord en het is niet loyaal tegenover onze bondgenoten in de Navo. Repercussies zullen niet uitblijven. Wat kan een klein land, laat staan een paar kerken, nu beginnen. Enzovoort, enzovoort. We zullen door sommigen worden gehoond. Het zij zo. Voor de kritiek zullen we niet wegllopen. We hebben het allemaal al zo vaak moeten aanhoren. Maar wat de verdedigers van ons huidige veiligheidssysteem ons nooit vertellen, is hoe de afloop ervan zal zijn. Er wordt ons geen enkel perspectief geboden. Of het moest zijn dat we met een ijzeren logica op weg zijn naar de ondergang.

Al in 1962 heeft de hervormde-kerk uitgesproken dat een christen in geweten niet kan deelnemen aan een oorlogsvoering met kernwapens. Hoeveel te meer geldt dat niet voor vandaag.

Het is de hoogste tijd om de anti-kernwapencampagne te laten beginnen.

Veel sterkte en met vriendelijke groeten,

Mient Jan Faber, secr. IKV.

de Doopsgezinde Broederschap,
de Evangelisch Lutherse Kerk,
de Evangelische Broedergemeente,
het Genootschap der Vrienden (Quakers),
de Gereformeerde Kerken in Nederland,
de Nederlandse Hervormde Kerk,
de Oud Katholieke Kerk,
de Remonstrantse Broederschap en
de Rooms Katholieke Kerk.

Gironummer: 78 88 24 t.n.v. Penning-
meester IKV te Voorburg.

Het secretariaatsadres van het IKV is:
Postbus 85 627, Celebesstraat 60,
Den Haag; telefoon 070 — 63 19 31.

Besteladres voor publikaties: IKV-
Dokumentatie, Parkweg 20a, Voorburg
(of telefonisch via het secretariaat).

Bij nabestelling van dit informatieblad
is de prijs 25 cent per exemplaar (excl.
verzendkosten).

IKV Messages 1976/77 - No. 4

Help rid the world of nuclear weapons....

Nuclear weapons are the most horrible weapons, with which the armies of NATO and the Warsaw Pact are equipped. They are, among other things, meant for retaliation. Entire countries and populations could be wiped out by them. Moreover, the use of nuclear weapons will have consequences for generations of people who still are to be born.

Nuclear weapons are in no proportion to the goal they serve, that is preventing war. That goal is not assured either; the risk of a nuclear war is not ruled out by threatening with nuclear weapons.

The existence of the balance of deterrence (with nuclear weapons) is connected with a continuous arms race, which devours all kinds of things and on which is spent twenty times as much as on aid to developing countries. Thirty years of negotiating about arms limitation and disarmament have not resulted in the abolition or decrease of nuclear weapons. Quite the contrary: a further proliferation of nuclear weapons across the world is going on.

Nuclear weapons have not given the world anything good. The essential conflicts between East and West have remained. They could not even be tackled creatively - because of these arms; they are frozen by them.

There is, finally, no possibility that the current international policy regarding armament and disarmament will offer a solution for the problem of the nuclear weapons.

Nuclear weapons are an indictment of what we, humans, have made of this world.

In the 1977 Peace Week the IKV calls on everybody to make an extra effort to quickly and clearly decrease the role of nuclear weapons in the world. A new movement against nuclear armament must develop. A new alliance, that begins to take effect there where it has originated, in the Netherlands.

The first step the new alliance will seek to realize is the removal of nuclear weapons from Dutch soil. The IKV will formulate a manifesto against nuclear weapons, that will be put out into the churches and the country during the Peace Week. People who agree with the manifesto are also supposed to be ready to raise the matter of nuclear weapons at home, in the parish, in the local electoral associations etc. Moreover, in the coming elections their vote should be determined in the first place by the question whether a party intends to make the removal of nuclear weapons a part of its government program.

Signing the manifesto matters a lot. It creates an obligation.

The new alliance against nuclear weapons needs active members.

After the Peace Week, the campaign against nuclear weapons will continue. We still have got some time to win over a lot of people. Although, nobody knows how much.

Let's start in the Netherlands

The issue of nuclear weapons at the local level

What could a group do?

Last year's Peace Paper was full of anxiety about the armament. Everybody agreed about the alarming situation. But what do we do with this unease? The most important praise for the Peace Paper was that so many different opinions from so many angles got their turn. With that, the anxiety was passed on to a broader

audience in the churches. At the same time, the critique was that this broad range of opinions, every one of them equally alarmed, did not offer any prospect of a way out. Actually, it was a tremendously pessimistic and demoralizing Peace Paper. Because, what do you do with your unease? And what really was the position of the Interchurch Peace Council itself?

The IKV has decided to continue its course of concentration on the hard security issues this year and to try to really make a step forwards this time, specifically concerning the most controversial issue: the nuclear weapons. The reactions so far of the local groups are positive. But two questions are asked time after time. First, in what way does this deviate from what we have tried in previous years? Second, in what way should a local group grapple with a preeminently international problem such as nuclear weapons?

□The difference with before

The difference with before is subtle. The purpose of the IKV has always been to help create, from the bottom up, the political space for changes in the direction of more peace and more justice. That was and is seen by the IKV as an obligation of the faith for Christians and churches. This year too it will be about the stretching of the political space, but this time from another assumption. Because the idea so far really was: the politicians are wise enough to desire progress, but they are dependent on public opinion. So, just work on the political climate and there will be change automatically. Make space and the politicians will use it. Regarding that, we have become more skeptical. We have placed too much trust in the elite indeed.

We will have to do it ourselves more, in a way. Of course, we cannot pick up these nuclear weapons ourselves, and place them across the border. For that, a political decision is needed. But the politicians are completely stuck, however much they worry about the armament. Simply digging up the ground for them, to create space, is not enough. The politicians need a firm push in the right direction. They should be able, so to speak, to say in those unbending NATO meetings: "Yes, we know that you will not see this as loyal to the alliance, but we have no choice: we are only representatives of the people and they absolutely want to get rid of the nuclear weapons in the Netherlands."

In other words no longer the elite leads the way, the experts who can explain flawlessly why real change is impossible while calling it "realism," but normal people, people who are fed up, even though they lack the intellectual training of diplomats and international specialists. That is why we must not be seduced this Peace Week to the umpteenth "intellectual shadow-boxing" game about pros and cons of the nuclear armament.

That discussion has been carried on now for years, over and over again. All arguments have been put forward a hundred times and nothing has changed. Concretely, this means: do not organize a panel discussion about the pros and cons of nuclear weapons in the coming Peace Week. Because undoubtedly it turns out again that everybody is deeply and sincerely alarmed, but that is not the issue anymore. The question is: how do we get rid of them? That is what the discussion should be about.

□How do you do that as a local group?

The intention is not, of course, to avoid the discussion with the opponents of "get rid of nuclear weapons." Especially when we organize an evening about "how do we get rid of them?", the room will be filled more with these opponents than at one of those noncommittal panel discussions. Silencing our opponents would be wrong. Furthermore, a lot of people will hesitate. After all, the path taken toward removal of nuclear weapons is not without risks either. The point is that people, church members etc. commit themselves to making a choice: get rid of nuclear weapons, or still continuing to trust in them. With that choice visitors of a Peace Week information evening must be faced. In fact it is the choice for everybody. The "no" against nuclear

weapons of for example the Reformed Synod (1962) and of the IKV (1972) have to be converted into policy now. And it must be a policy that no longer solely relies on the international negotiations dragging on for years, which have never produced a single reduction of the number of nuclear weapons.

What could a group do? Obvious possibilities for action are the following, among others:

- Organizing gatherings for a broader public about the factual nature of the weapons upon which we currently base our security (a list of suitable films will be ready on time).

- Approaching church and parish councils etc., and ask them for a viewpoint: when the time comes these stances could be passed on to a synod or a bishop conference. The need to speak out itself already forms opinions. Information about official church declarations up to now will be available at the IKV.

- Approaching local branches of political parties (with emphasis on local: the action must be bottom-up). The voter's guide "The adjusted answer" could be useful here.

The IKV in any case will deliver:

- appropriate material about nuclear armament.

- possibilities for discussion training (probably after the Peace Week) for groups that actually have started a process and would like to prepare well for discussions with political parties, church councils, labor unions etc.

Furthermore, the IKV works on a manifesto. A number of theses express why we are against nuclear weapons. Help rid the world of nuclear weapons, beginning with the Netherlands. And in this way we hope to give this discussion new impulses, also elsewhere, in other countries.

- The group itself

The peace group itself must be well-aware of its position. That calls for a process of self-reflection – which may be less obvious. It is essential that a group starts with that. The four points of view that were stated in IKV Messages nr.3 (p 1-2) could perhaps be of help. Of course, you could also use these four subthemes to organize four evenings during the Peace Week. But in that case, consider these evenings as a build-up to new standpoints regarding nuclear weapons. Here are the four themes once more:

- Alienation

The security system has become totally unrelated to the citizenry that must be protected by it. The alienation is everywhere. The military feels alienated too, not only from the citizens but also from the weapons of mass destruction which they have to learn to handle and of which is said right away: these weapons are so horrible, that they should never be used. Invite a military chaplain sometime, to tell you about the alienation within the army. We put a lot on each other, by having such a security system! IKV can give you some useful addresses.

- Coercion

How much coercion exists, except in the international security system, in all kind of social relations, at all levels, right up to the level of family and personal relations? This subject is suitable more for reflection within the group itself than for a Peace Week evening. Hylke Tromp writes about this in the Peace Paper. You can ask IKV for

a copy of an article by W. Bartels in the notebook "Secure Europe" (1972).

□Consciousness of life

What effect has Hiroshima and the permanent willingness to cause more Hiroshimas – because that is the core of our current security system – on our consciousness of life and our need for continuity? Let somebody in your group read the book *Living and dying: reflections on death and the continuity of life* by Robert J. Lifton and E. Olson already during his vacation, and let him talk about it in the group.

□Enemy

There has been a shift: first, the heavy weaponry made sense because there was an enemy; now, we have an enemy because otherwise this weaponry makes no sense? Invite a soldier or politician sometime, to explain how a people could be so thoroughly bad that it is justified to threaten it with total extinction day after day, without simultaneously being ready to accept ourselves the risks of a possible way out.

□Militarization

These four angles on nuclear weapons issues are also examples of militarization of society and of our thinking. For example: getting to think in stereotypes of the enemy, whether there is a real threat or not, is one form of militarization. If our consciousness of life has indeed (unintentionally!) adjusted to Hiroshima, then it has become militarized. Then it is quite remote from the faith in God's fidelity, passed on from generation to generation. In the Peace Week material there is also attention to economic aspects of militarization and to the relationship between nuclear energy and militarization.

Interchurch Peace Council The Hague, June 1977

"Help rid the world of nuclear weapons." That is the slogan of the 1977 Peace Week. A very special Peace Week, because with it a campaign is launched that actively, thus demonstrably wants to contribute to pushing back nuclear weapons: "Beginning with the Netherlands."

Three points are at the center of the campaign: □"Help rid the world of nuclear weapons" refers to all nuclear weapons all over the world. Removal of the nuclear weapons from the Netherlands wants to be a contribution on our part to a most desirable total dismantlement of these weapons. So, it is not our intention to plead for a 'clean' Netherlands that leaves the dirty laundry to others. On the contrary, the anti-nuclear weapons campaign aims to have a radiating effect toward other countries, both inside NATO and inside the Warsaw Pact. Potential church allies certainly do exist. The World Council of Churches and the Vatican have plainly declared themselves against weapons of mass destruction. But also the Evangelische Kirche in the GDR has recently protested against the militarization of its own society. We may expect – and we will do our best for it – that the campaign in the Netherlands will be understood and picked up in other countries.

□"Help rid the world of nuclear weapons" is directed at a precise goal. We hope that the Netherlands will be at least nuclear-free within about ten years. That is, very concretely, our first contribution to the visible reduction of nuclear weapons. Thus, it is not again merely about a broad discussion concerning the dangers of nuclear weapons. No, it takes more. An analysis of 25 years of anxiety and 25 years of international disarmament talks shows that, without additional actions, there is little or no prospect of real changes. With that, nothing is said at the expense of those talks, let alone of that anxiety. We only note: more is needed. That is why we start an antinuclear weapons campaign in the Netherlands – after a careful assessment of

pros and cons (more about this in the coming Peace Paper).

□“Help rid the world of nuclear weapons” is a bottom-up action. The “ordinary” people in the churches, in the local branches of political parties, in the labor unions etc. are asked to take a stance regarding nuclear weapons. Subsequently they will have to declare their position, especially to their national representatives.

The antinuclear weapons campaign wants to help these “ordinary” people to get a handle again on a piece of security policy, to demand responsibility again for the way what is dear to us is being defended. From the bottom up it will have to be dictated that we no longer want to live under the immorality and doom of nuclear weapons.

It won't be easy. Much of the criticism that will burst out, is predictable. So we can prepare for that. The balance of deterrence with nuclear weapons, people will say, does work, doesn't it? For more than 30 years there has not been a war in Europe; the nuclear weapons have kept “the Russians” out. What will happen when the Netherlands removes the nuclear weapons? Will the (Russian) influence increase? Unilateral steps are out of the question: the international negotiations between East and West will be disrupted by it and it is not loyal to our NATO allies. Repercussions are bound to happen. What can a little country, let alone a few churches, bring about. Etcetera, etcetera.

We will be ridiculed by some. So be it. We will not run away from criticism. We have had to listen to all of it so many times already. But what the defenders of our current security system never tell us, is what the end of it will be like. We are offered no perspective at all. Or it would have to be the perspective that with an iron logic we are on our way to total destruction.

As early as 1962, the Reformed Church has declared that a Christian in conscience cannot take part in a war with nuclear weapons. How much more does that not hold for today.

It is the highest time to let the antinuclear weapons campaign begin.

Much strength and with kind regards,

Mient Jan Faber, IKV secretary.